

И токѣ ѿмъ вѣ жалость ѣдина.

За то често Бѣ се молѣха,

Съ тѣпла вѣра къ нѣмъ припадаха.

Аглаѣда Бѣ се коѣше,

И оубѣгимъ милостѣва вѣше.

И дѣмаше оубѣ мѣтва къ Бѣ:

„ Помѣлѣи мѣ недостѣиѣ рабѣ,

„ И не презри дѣши смирѣнѣе,

„ Но разрѣши моѣ неплодѣствѣе!

„ сподоби мѣ като дрѣвле ѿниѣ,

„ Да се Мѣйка ѿзъ наречѣмъ сынѣ.

„ Дѣри, ѿ да за жибѣта

„ ѿмамъ радѣсть, ѿ въ старѣсти вождѣ! “

И Бѣ въшнѣи оубѣ слыша мѣтвѣ,

И восприѣ ѿхъ смирѣнѣи жѣртвѣ.

И породѣи Аглаѣда сына,

Когѣ вѣше желѣла ѿ давна.

Алѣѣи мѣ ѿмѣ нарѣкоха,

И съ крѣченѣе сѣѣ просвѣтѣха.

Шестѣлѣтенъ когѣ стѣналъ вѣше,

Евфимѣанъ Аглаѣды рѣче.

Да го дадатъ въ книжно оубѣченѣе,

И оубравѣтѣ оубѣ мѣ въ познѣнѣе.

Премѣдрагѣ ѿ въшнѣагѣ творѣца,

Невѣснагѣ всѣдѣтелна ѿцѣ.

Да мѣ сѣрдѣе оубтѣрдѣи се въ вѣра,

Кѣѣ оубчи ѿзбѣвѣтель мѣра.

Да познѣе коѣ ѣ началѣ